

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. D. Magistri Petri Lombardi Novariensis Episcopi
Parisiensis. Sententiarvm Libri IV. quibus vniuersæ
Theologiæ summa continetur**

Petrus <Lombardus>

Mogvntiæ, 1632

Deinde quæ singulis sententiis aduersari videntur ponit. A. B

urn:nbn:de:hbz:466:1-38829

Deum, & homo propter hominē. Quod si difficile intelligitur, mēs fide purgetur à peccatis abstinēdo, & bona operando: difficilia n. sunt hæc. Idē in li. de fide ad Petrum, Dei filius cum sit Deus ætern⁹ & verus, pro nobis factus est homo verus & plen⁹.

In eo verus, quia veram habet Deus ille humanam naturam: In eo verò plenus, quia & carnē huma-

nam suscepit & animam rationalē. Item, nō ad aliud fuit illa Dei summi susceptio vel exinanitio, nisi formę seruilis inest naturę humanę susceptio: vtraq; ergo est in Christo forma, q̄a vtraq; vera & plena est in Christo substantiā diuinā scil. & huma-

na natura: Idē in li. contra Maximinum, cum esset p̄ seipsum inuisibilis, visibilis in homine apparuit, quem de scēmina suscipere dignatus est. Idem in eodem. Nos Christum dominum verū hominem

suscipisse credimus, & in ipso visibiliter inuisibilē hominibus apparuisse: in ipso inter homines con-

uersatum fuisse, in ipso ab hominibus humana p̄tulisse, in ipso homines docuisse. Hilarius quoq; in 10. lib. de Trinit. ait. Quomodo Dei filius natus est

ex Maria, nisi quod verbum caro factum est, scilicet, quod filius Dei cum in forma Dei esset, formā

serui accepit: Vnum tamen eundemq; non Dei defectio, sed hominis assumptione profiteamur: &

in forma Dei propter naturam diuinam, & in forma serui ex conceptione spiritus sancti secundum

hominis habitum repertum fuisse. Non fuit habitus ille tantum hominis, sed vt hominis, neq; ca-

ro illa caro peccati, sed in similitudine carnis peccati. Audistis tres secundum diuersos positas sententias, & pro singulis inducta testimonia.

POSITIS SENTENTIIS PROLATISQVE TESTIMONIIIS intelligentias propositarum locutionum exequitur secundum singulas sententias, & prius secundum primam.

* *

M m 3 DIS-

Ibid. in fin.

cap. 2.

Aug. lib. de

fide contra

Manichæos

in princ.

c. 22. tom. 6.

In eod. lib.

contra Ma-

nichæos in

princ. ca. 6.

Hilar. ante

med. lib. 10.

Ibid paulo

inferius.

*Orig. a til-
lud. Factus
ex se sine
David se-
cūdam car-
nem ad
Rom. 1.*

SECUNDVM primam vero dicitur Deus factus homo, & homo factus Deus: quia Deus cepit esse quædam substantia rationalis, quæ ante non fuerat & illa substantia cepit esse Deus, & hoc gratia, non natura vel meritis habuit. Vnde recte dicitur Christus, in quantum homo prædestinatus esse filius Dei: Huic autem sententiæ opponitur. Si illa substantia cepit esse Deus, & Deus illa: quædam ergo substantia est Deus, & quæ non semper fuit Deus & quædam substantia est Deus, quæ non est diuina substantia: & Deus est aliquid, quod non semper fuit. Quod & illi concedunt. Origenis testimonio innitentes, qui ait, Factus est sine dubio id quod prius non erat. sed addidit, secundum carnem. Secundum Deum vero erat prius, & non erat quando non erat. Aliis quoque pluribus modis illi sententiæ potest opponi: quibus supersedemus, exercitationis studium lectori relinquentes, & ad alia properantes.

Hic explanat secundam sententiam, etiam earundem locutionum sensus.

IN secunda vero sententia huius dilectionis talis videtur ratio, ut cum dicitur Deus factus est homo intelligatur cepisse esse subsistens ex duabus naturis vel tribus substantiis: & è conuerso, homo factus est Deus: quia subsistens in duabus naturis cepit esse Deus: vel potius homo factus est Deus, & e conuerso dicitur, quia Deus assumpsit hominem, & homo assumptus est à Deo. Vnde Aug. dicit in lib. de Trin. Talis fuit illa susceptio, quæ hominem faceret Deum & Deum hominem. Variatur autem intelligentia, cum dicitur, Deus est homo, & homo Deus. Dicitur enim Deus esse persona subsistens in duabus, & ex duabus naturis: & persona subsistens in duabus, & ex duabus naturis dicitur esse Deus, id est, verbum vel natura diuina. Potest enim predicari persona simplex vel natura de persona composita, Non est autem
vt ait

*Lib. 1. in
prin. c. 13.*

vt ait Ioan. Damasc idem dicere naturam vel personam.

Ex quo sensu dicunt Ch. istum predestinatum. O

ISTI dicunt Christum predestinatum in quantum est homo, id est, in quantum est subsistens ex duabus substantiis, scilicet, anima & carne. Nam quantum ad naturam diuinitatis, non est ipse predestinatus. Non ergo in quantum in ea vel ea subsistit, predestinatus est: sed in quantum subsistit in aliis duabus substantiis, id est, in anima & carne, hoc est in quantum est homo.

Quomodo exponuntur auctoritates primæ, quæ isti videntur obuiare sententiæ. D

Determinant etiam auctoritates quæ primæ conueniunt sententiæ, & huic videntur contradicere cum legitur, homo ille assumptus est à verbo in singularitate personæ, vel factus vna persona cum verbo, de natura humana intelligatur, quæ verbo unita est in singularitate personæ, id est, ita quod eadem persona quæ prius erat & simplex erat, sine incremento numeri personarum etiam immutata permansit, licet composita. Compositionis vero huius aliam dicunt esse rationem quam sit in aliis hominibus, quia huius ex tribus aliorum ex duabus substantiis est compositio. Negant quoque naturam humanam esse personam vel Dei filium: & sicut vnum eundemque dicunt esse hominem & Deum, & filium hominis & filium Dei: ita vnum & idem, non aliud & aliud, sicut nec alium & alium.

Quædam ponit quæ præmissis videntur aduersari. E

SED his videntur aduersari quæ subditis continentur capitulis. Ait enim Aug. super Ioan. Aliud est verbum Dei, aliud homo: sed verbum caro factum est, id est, homo: non itaque alia verbi, alia est hominis persona, quoniam vtrunque Christus, & vna persona. Item ad Felicianum. Aliud Dei filius, aliud hominis filius: sed non alius. Item Dei filius, aliud de

Ad illud Ioan. 14. Nemo venit ad patrem. Tract. 69. in tomo 9. Lib. contra Felicianum. sine. 11.

M m 4   patre,